

men ind i Lovforslaget; thi, naar der tidligere lagdes saa megen Vægt paa, at alle saavel offentlige som private Politiefager, selv om de angik en nok saa ringe Bærdi, skulde kunne appelleres til Lands-Overretten, saa var det vistnok ikke grundet paa nogen Mistillid til Dommerne (Jo!); jeg har i det Mindste ikke opfattet det saaledes, og vilde i alt Fald antage en saadan Mistillid for lidet begrundet. Men jeg har troet, at Duffet om, at Appel fra Underpolitieretterne ikke skulde være bunden til nogen summa appellabilis, egentlig var foranlediget ved Bessaffenheden af den Behandlingsmaade, der er anordnet ved Politieretterne (Nei!), og jeg indrømmer gjerne, at der fra den Side lader sig anføre Meget, som i forskellige Retninger kunde tale for en Forandring i de gjældende Bestemmelser. Det blev blandt Andet fremhævet, og især med megen Styrke gjort gjældende af Rigsdagsmanden fra Bogenfse (Jesperfen) — for at jeg netop skal bruge de selsamme Ord, som jeg af Rigsdagsstidenden seer, at denne ærede Rigsdagsmand dengang udtalte —, at Dommeren, naar det er en ulovfyndig Part, han har for sig, saa at sige har fuldkommen Hals og Haand over Sagen, og ikke alene over Dommen, men over den hele Behandling af Sagen, (Jesperfen: Ogsaa over Forhørene!) og, som han endvidere efter Rigsdagsstidenden tilføiede: over det Udseende, som enhver Vidneforsel, enhver Documentation af hvilkensomhelst Art vil faae. Jeg har, hvad private Sager angaaer, allerede tidligere gjort opmærksom paa, at Sagsførere efter den foreslaaede Paragraph ogsaa vilde kunne møde under Vidneforhørene. Dette

var altsaa den ærede Rigsdagsmands Ord, og flere Andre udtalte sig i samme Retning. Der kunde nu vistnok imod hvad der saaledes blev yttret, gjøres adskillige, ikke ugrundede Erindringer; men jeg skulde dog mene, at den Utilboielighed til at opgive summa appellabilis fra Politieretterne, som havde sin Rod i den Tanke, at Dommeren, naar han har en ulovfyndig Part for sig, skulde kunne antages saa at sige at have Hals og Haand over Sagen, at denne Utilboielighed ikke lidet maatte formindskes, naar der er aabnet Udgang for enhver Part til at kunne møde for Politieretten med en selvvalgt Sagsfører. Det er ogsaa allerede af den sidste ærede Taler bemærket, at man ikke bør lægge for megen Vægt paa den Slutning, som Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te District (J. A. Hansen) lod til at ville udbrage af de Afstemninger, der tidligere fandt Sted ved denne Sags 2den og 3die Behandling. Det forholder sig ganske rigtigt, at ved den 3die Behandling blev det da foreliggende Lovforslag antaget med 60 Stemmer imod 13; men denne Afstemning angik alene det Spørgsmaal, om Loven i sin Heelhed skulde antages eller forkastes, og det kan ikke feile, at dette Spørgsmaal for mange af de ærede Rigsdagsmænd har stillet sig ganske anderledes end det specielle Spørgsmaal om summa appellabilis; Spørgsmaalet var jo ogsaa i sig selv et ganske andet (Nei!). Man siger Nei, men det er dog vel klart, at Spørgsmaalet om Lovens Antagelse i dens Heelhed var eet, og Spørgsmaalet om summa appellabilis et andet; dette følger jo af sig selv, og jeg seer ikke, hvorledes det kan modsiges.